

A close-up, profile view of a woman's face, focusing on her nose, lips, and chin. Her dark brown hair is blowing in the wind, creating a sense of movement and texture. The background is a soft, out-of-focus light blue and white, suggesting an outdoor setting. The overall mood is serene and contemplative.

JOS VAN
MANEN PIETERS

*Soms
krijgt geluk
een nieuw
gezicht*

FAMILIEROMAN

Jos van Manen Pieters

Soms krijgt geluk een nieuw gezicht

Uitgeverij Zomer & Keuning

EERSTE DEEL

HOOFDSTUK 1

Toen Reyer Schuurman zijn Regine leerde kennen, was zij, haar meisjesachtig uiterlijk ten spijt, al meer dan twee jaar weduwe. Haar beide dochtertjes, de donkere Renate en de blonde Lilian – ook wel Lia genoemd – waren toen ternauwernood de luiers ontgroeid, en zelfs nog niet rijp voor de kleuterschool.

Reyer Schuurman, van beroep destijds machinist op een kustvaarder, was een op zichzelf aangewezen jongeman, die tijdens zijn verlofperioden hoe langer hoe meer de behoefte had aan een vast punt in zijn leven, aan een partner, een thuishaven.

Kopschuw geworden door slechte ervaringen in zijn ouderlijk huis, had hij zich lange tijd slechts aan vrijblijvende contacten met de andere sekse durven wagen, en gedurende de laatste jaren had hij door de aard van zijn werk nooit de tijd gevonden enig meisje grondig genoeg te leren kennen om met haar in zee te durven gaan. Daarom had hij ten slotte welbewust naar tijdelijke bezigheden aan de wal gezocht, en toen de kans zich voordeed, had hij zich voor één seizoen te werk laten stellen als badman op het strand van een klein dorp nabij de Noordzeekust. En wel met de vooropgezette bedoeling in deze zomer een vrouw te vinden.

Het was een tamelijk wilde zomer geworden, waarin hij in kort bestek meer flirtte en vrijde dan in alle voorafgaande jaren, hoewel hij in deze en gene havenstad toch werkelijk wel zijn plezierjes had gezocht.

Er was voor hem als badman op het strand gelegenheid te over om hier en daar een praatje aan te knopen, om contacten te leggen en afspraakjes te maken. Meer dan eens kreeg hij weliswaar de kous op de kop, maar niettemin ontbrak het hem vrijwel geen avond aan vrouwelijk gezelschap. Het waren echter vluchtige vakantieavontuurtjes gebleven, stuk voor stuk, die hem even leeg en onbevredigd hadden gelaten als hij tevoren was geweest.

Avontuurtjes waaraan hij geen vervolg wenste, althans geen serieuzer vervolg.

Noch wilde hij geen gehoor geven aan de inwendige stem, die steeds dwingender poneerde dat het een grove misvatting was geweest, te veronderstellen dat zoiets beslissends als het vinden van een levenspartner op een dergelijke manier te forceren viel.

Ontevreden met zichzelf als hij was, had hij al dagenlang tamelijk humeurig zijn werk gedaan, toen hij op een warme middag vóór in augustus werd geroepen door een oudere vrouw, die een huilend kind aan de hand hield.

‘Badman, kijk eens even, weet ú hier aan het strand ergens een tentje met een paarse wimpel?’ Met een welsprekend gebaar duidde ze op het kaartje, dat was vastgehecht aan het badpakje van het kind.

Hij was naderbij gekomen door het hete zand en had zich gebukt om te lezen: ‘Ik ben Renate van Palland, en hoor thuis bij een tentje met een paarse wimpel, dicht bij paal 38.’

‘Niet dom bekeken van die ouders,’ was zijn waardierend commentaar, ‘als iedereen zijn kroost op deze manier van naam en adres voorzagt, spaarde dat een massa rompslomp!’

‘Ze liep huilend rond,’ vertelde de vrouw, ‘op zoek naar haar mama. Ik heb al rondgekeken naar dat paarse vlaggetje, maar ik kon het niet ontdekken, en dat van die paal begreep ik niet. Weet ú wat ze kunnen bedoelen met paal 38?’

‘Natuurlijk. Draagt u dat verdwaalde lammetje maar aan mij over, mevrouw, dan komt het wel terecht.’

Hij tilde het kindje, dat niet ouder kon zijn dan een jaar of drie, met een zwaai van de grond en nam het op zijn arm.

Maar dat was niet naar de zin van de kleine: ze krijste en trapelde en trok zoveel aandacht, dat Reyer zich meer dan opgelaten voelde.

Zo snel mogelijk worstelde hij zich met het obstinate hummel-tje door de drukte naar de vloedlijn. Daar zette hij het neer op het harde zand, en rammelde het eens duchtig door elkaar. Van schrik klapte het eigenzinnige mondje dicht. Twee grote, betraande ogen keken hem ontsteld aan.

‘Je wilt toch naar je mama?’ vroeg hij streng, hoewel hij verte-

derd werd door de ogen van dat onhandelbare hoopje mens.

De peuter beaamde heftig: 'Naar mama toe!'

Het stemmetje trilde nog erbarmelijk, maar dat schelle schreeuwen was in ieder geval stilgevallen. Het betekende een verademing voor de man.

'Als je niet meer brult, zal ik je naar je moeder brengen,' onderhandelde hij schaamteloos.

Zij overwoog die woorden, nog naschokkend van het huilen; toen knikte ze instemmend, de rest van haar tranen inslikkend met een aandoenlijk, sidderend zuchtje.

Reyer wilde het meisje weer optillen, maar zij, kribbig en onafhankelijk, bedong kortaf: 'Zélf lopen!'

Toen nam hij ten einde raad haar kleverige handje, en begon te lopen in de richting van paal 38, met moeite zijn tempo bij de capaciteit van haar korte beentjes aanpassend.

Het was nog een hele wandeling; hij verbaasde zich erover dat het kleine ding zo ver uit de koers had kunnen raken.

Een hernieuwde poging om sneller tot zijn doel te geraken door het kind op de arm te nemen, mislukte even jammerlijk als de vorige: Renate zette zich schrap als een strakgespannen boog, ze sloeg een paar vervaarlijke ogen naar hem op en trok alweer het huillipje dat hij had leren duchten.

Hij was geen jonge kinderen gewend, maar vond het wel grappig spul. Ook deze temperamentvolle jongedame bleef hem vertederen tegen wil en dank, al had hij haar om haar eigenzinnigheid wel graag een paar ferme tikken tegen haar parmantig gatje willen geven. Hij zag er echter van af, omdat hij de ouders niet de stuipen op het lijf wilde jagen door ze een dochttertje terug te bezorgen dat met haar luide brullen associaties zou oproepen aan mishandeling of erger.

Het kleine tentje met de paarse wimpel was gemakkelijk genoeg te vinden. Er stond een houten strandkar naast, waaraan bij nadere beschouwing een nóg kleinere peuter bleek vast te zitten.

Reyer bekeek het geheel eens wat grondiger: het kind was met de zware kar verbonden door een solide touw, dat was vastgemaakt aan een tuigje dat zij over haar zonnepakje droeg, een touw dat haar voldoende speelruimte liet, volgens het systeem

van de geit die graast aan een ring in de wegberm. Ook zij was voorzien van een kaartje met haar naam.

De kleine Renate had zich dadelijk getroost met een lappenpop, die ze achteloos aan één slappe arm uit het tentje sleurde.

Ze hield het verformfaaide ding innig tegen haar dikke buikje gedrukt, stak een duim in haar mond, en was kennelijk tevreden weer op haar basis terug te zijn, ook al viel er van een vader of moeder vooralsnog niets te ontdekken.

Reyer stond even in dubio.

Toen stoorde hij een vriend paar dat enkele meters van de strandkar op een badlaken lag. De jongelui daalden met tegenzin uit hun zevende hemel af, maar bleken van niets te weten toen hij naar de ouders van de beide peuters informeerde. Zich omkerend zag hij echter een meisje zich voorthaasten in de richting van het tentje; hijgend, vuurrood van het snelle lopen door het mulle zand. Ze was klein van stuk, tamelijk mollig, maar wel goed van bouw. Het krullende haar droeg ze in een slordige knot boven op haar hoofd.

‘Renate!’ riep ze lachend en huilend tegelijk. ‘Stout kind, ik heb me gék gezocht!’

Reyer Schuurman deed een stap naderbij om zich in haar aandacht te plaatsen.

Zij herkende in hem de badman, die ze tijdens de weken van haar verblijf hier al met vogels van allerlei pluimage had gesignaleerd.

De geamuseerde ongelovigheid in zijn stem, toen hij haar vroeg of zij werkelijk de moeder was van die twee ándere kinderen, joeg een golf van wrevel door het vrouwtje heen.

‘Nee,’ zei ze dwars, ‘ik ben hun kindermid.’

Wat had die charmeur zich met haar te bemoeien? (En uitgerend op zo’n ongelukkig moment, terwijl zij zich voelde of ze levend gekookt was?)

Ze veegde met haar onderarm langs haar gloeiend gezicht.

‘En laten ze u heel alleen op die twee wurmen passen?’ vorste hij kritisch. ‘Dan kunt u die andere ook maar beter vastbinden. Ik heb haar helemaal vanaf de volgende strandtrap hier naartoe gebracht.’

Hij gaf met een armgebaar de richting aan.

Onwillekeurig wendde zij zich wat om en tuurde in de verte, met haar blik de afstand schattend die haar kleine wegloopster had afgelegd. Het was onwaarschijnlijk ver.

Ze moest even slikken.

‘Heel erg bedankt,’ zei ze ontwapend.

‘t Was vrij eenvoudig,’ verklaarde de ander, ‘dankzij de manier waarop die pupillen van u gemerkt zijn. Iets om patent op te nemen!’

Zij lachte, en hij ontdekte terloops dat ze een aardige mond met tanden had.

‘Eigenlijk moest u zelf ook zo’n kaartje op hebben!’ voegde hij in een opwelling aan zijn verklaring toe. Maar vlak daarop dacht hij wrang, het lege routinegeflirt van al die weken eigenlijk méér dan beu: je zoveelste openingszet, Reyer Schuurman... en ook dít zal wel weer op niets uitlopen.

‘Wilde u mij misschien óók thuisbrengen?’ reageerde het kinderjuffie, niet zonder spot.

‘Wie weet,’ zei hij effen.

‘Maar dan zonder kinderen zeker?’

Hij liep blindelings in die val. ‘Uiteraard,’ grinnikte hij breed.

De blik die langs de zijne schampte, verkilde zienderogen.

‘Precies wat ik gedacht had,’ concludeerde het meisje haar-scherp. ‘Nogmaals bedankt, badman, en laat u zich door ons voorál niet langer van uw werk houden!’

Hij was gegaan, zonder groet, nijdig om dat onverwachte, niet mis te verstane afwijzing.

Maar de volgende dag, beroepshalve slenterend langs het strand, ontdekte hij het groepje weer, schelpen zoekend aan de rand van een binnenzeetje achter de zandbank, de beide peuters aangelijnd als hondjes.

Hoewel het bijdehante kindermisje deze keer een heel wat rustiger gelaatskleur vertoonde, en ze haar haren niet opgestoken maar los op haar rug droeg, herkende hij haar direct.

Onwillekeurig hield hij even zijn pas in, doch niet van zins opinieuw zijn neus te stoten, corrigeerde hij die reflex en liep door, zonder opgemerkt te zijn. Maar het driftige stemmetje van de

kleine Renate dwóng hem eenvoudig tot omkijken.

‘Mama!’ riep ze, ‘kijk es, wat is dit voor een beestje? Mam! Kijk dan! Hier!’

Ditmaal stond hij werkelijk stil, alsof iemand hem plotseling aan de grond had vastgespijkerd, en keek met snel opschietend begrip voor de situatie naar de aangesprokene, die diep over het jongste kindje stond heen gebogen.

‘Wacht maar even, juffertje ongeduld,’ mopperde zij goedmoedig. ‘Mama moet nu eerst even Lia helpen.’

Toen richtte zij zich op.

Haar blik, die Renate zocht, werd onderschept en gevangen door de zijne. Hij bracht beleefd een hand aan zijn witte pet, en zocht in zijn herinnering naar de naam die op dat kaartje had gestaan.

‘Mevrouw Van Palland!’ groette hij uitgestreken, maar diep in zijn ogen vonkte iets.

Zij deed het enig mogelijke, en lachte.

‘Och heden!’ verzuchtte ze ondeugend.

Toen vroeg Renate opnieuw om aandacht voor haar vondst.

Een ogenblik later zaten ze allemaal op hun hurken rondom een aangespoelde krab, en het kind kreeg haar uitleg.

Maar Reyer bleef voorlopig met zijn vraagtekens zitten.

HOOFDSTUK 2

Regine wist feilloos welke vragen zij door haar verwarring stichtend gedrag moest hebben opgeroepen. Voor zichzelf kon zij die vragen wel beantwoorden, al vereiste dat op sommige punten een eerlijkheid die pijn deed. Waarom had zij zich met een zekere boosaardigheid voor de kindermid van haar eigen kroost uitgegeven? Was het niet omdat zij zich – haar diepgewortelde liefde voor Renate en Lilian ten spijt – maar al te dikwijls zo voelde: een kindermid in doorlopende dienst?

Het benauwde haar soms fel, dagenlang, wekenlang geen andere aanspraak te hebben dan die twee kleintjes, en geestelijk voortdurend op haar hurken te moeten zitten.

Sinds haar echtgenoot, de veelbelovende coureur Ferry van Palland, met zijn wagen uit de bocht vloog en binnen een halfuur aan zijn verwondingen bezweek, vormden de beide kinderen in feite haar enige levensvulling.

Financieel kon zij maar net rondkomen; daarom zat ze 's avonds nog dikwijls te naaien, thuiswerk voor een atelier, om wat bij te verdienen.

Overdag had ze al haar aandacht nodig voor de twee hummels, die met hun gezonde ondernemingsgeest eigenlijk niet half genoeg uit de voeten konden, vierhoog op een klein flatje in een buitenwijk van Amsterdam.

Helemaal vergeten werd zij niet.

Af en toe was er bezoek: haar moeder, haar zusje, Ferry's moeder, Ferry's zusje, vriendinnen van voor haar huwelijk, een enkele maal een collega van Ferry, meestal met vrouw of vriendin.

Het was aardig dat ze aan haar dachten. Maar ten diepste accentueerden de bezoeken van die jonge mannen haar alleen-zijn slechts.

Als ze weer weg waren, keek ze in de spiegel naar haar be-

drieglijk kindergezicht, dat eruitzag of slopende dingen als verdriet of wurgend verlangen in háár leven niet voorkwamen.

Later kuste ze dan haar slapende kinderen, zich tegelijkertijd bitter afvragend wanneer zij weer eens iets voor zichzelf zou mogen verlangen.

Deze voorzomer had een verrassing gebracht: een van de vroegere kennissen stelde haar gratis voor zes weken zijn huis aan de kust ter beschikking. Zelf moest hij die tijd toch voortdurend in het buitenland zijn, schreef hij, en haar kinderen dreigden echte bleekneusjes te worden.

Ze had gehuild van blijdschap, en was op reis gegaan met de onbestemde hoop op iets heel goeds.

De meisjes waren bruin geworden en gedijden geweldig in de zeelucht. Zij ook. Maar als het er op aankwam, was ze hier toch evenzeer hun gevangene als thuis in Amsterdam.

's Avonds, als die beiden vast in slaap waren, maakte ze wel eens snel een ommetje, even proevend van de vakantiesfeer in het badplaatsje, hartstochtelijk jaloers op de jonge mensen die twee aan twee door de straten gingen, hand in hand, of met de armen om elkaar heengeslagen.

Zo had ze ook die jonge badman zien lopen, meermalen, maar telkens met een andere schone.

Zo een als die zal met een moeder van twee kinderen nooit een afspraakje maken, had ze bij zo'n gelegenheid wel eens gedacht; zo een als die pikt alleen de krenten uit de pap. Het was mede om die herinnering geweest, dat zij zich tegenover hem bij hun onverwachte ontmoeting zo kribbig en onverdraagzaam had opgesteld. Maar al kon zij zichzelf in een voorbijflitsend ogenblik deze dingen bewust maken – het zou ten enenmale onmogelijk zijn, ze voor die vreemde man te verwoorden, wanneer hij om opheldering mocht vragen.

Toen echter beschaamde hij haar met een fijngevoeligheid die ze niet in hem vermoed had.

Nog steeds ten overstaan van de dode krab merkte hij op: 'U ziet eruit of u met een verklaring worstelt, mevrouw. Maar ik begrijp zo ook wel waarom u dat gisteren zei, van die kindermeid.

Al zijn het nog zulke lieve poppetjes, die twee daar, al zou u

zich geen raad weten als u ze kwijt was; u moet er toch maar de hele lieve lange dag op passen, terwijl u waarschijnlijk ook wel graag eens alleen in zee zou willen, of een balletje gooien met andere jongelui.’

Het was de spijker zo precies op zijn kop, dat zij niets anders kon opbrengen dan een verwonderd, woordeloos knikken.

Terwijl zij haar ogen neergeslagen hield, dwaalde zijn blik langs haar kleine gestalte, die heel vrouwelijk was van lijn, en veel volwassener dan haar gezicht, met die grappige kinderlijke rondingen van wangen en kin, waarin putjes waren verschenen toen ze lachte.

Die kerel van haar, dacht hij bevreemd, waar mocht die wel uithangen? Kwam waarschijnlijk alleen de weekends hier naar toe.

Hij spiedde tersluiks naar haar handen, ja, ze droeg een ring, dus gescheiden was ze in ieder geval niet.

Hij kwam soepel overeind uit zijn gehurkte houding.

Regine begreep dat hij zijn weg vervolgen. Toen ze tegenover hem stond, ontdekte ze precies een hoofd kleiner te zijn.

‘Eén ding moet u me nog even vertellen,’ bedong hij op de valreep, ‘waarom werd u toch zo boos op mij toen ik naar een afspraakje hengelde? Het was toch mijn schuld niet dat ik u als een vrij meisje tegemoet trad?’

Regine was er even verlegen mee.

Toen zei ze eerlijk: ‘Sorry, maar ook als vrij meisje had ik mij door u niet voor een afspraakje laten strikken.’

‘Waarom niet?’ vroeg hij beledigd.

‘Omdat ik u ieder ogenblik weer met een ander zie. Misschien ben ik kieskeurig, maar ik zou het eenvoudig geen prettige gedachte vinden, iemands zóveelste keus te zijn.’

Enkele ogenblikken zag hij eruit of hij knock-out geslagen was.

Ze kreeg bijna spijt van haar straffe medicijn. Maar hij herstelde zich, en deed een trouwhartige poging tot rehabilitatie: ‘Maar ik ging niet zómaar met al die meisjes op stap! Ik had echt een veel solider motief dan u mij toeschrijft!’

‘O, toch?’

‘Mevrouw, ik ben zeeman in mijn gewone doen. Een zeeman

die zich tijdens zijn verlof met hotelkamers tevreden moet stellen. Ik klaag niet, maar op den duur is dat een vervloekt eenzaam leven. Deze zomer heb ik speciaal uitgetrokken om een vrouw te vinden.'

Zijn toespraak ontroerde haar een beetje, omdat ze begreep dat die eenzaamheid geen verzinsel was. Maar het verhaal werkte ook een beetje op haar lachlust. De naïeve gedachte, dat zulk een krampachtige werkwijze ten opzichte van de liefde vruchten zou afwerpen!

'Werkelijk?' vroeg ze meelevend, met bedrieglijke ernst.

Alleen haar kuiltjes verrieden haar bedwongen plezier.

'En na al dat zware voorbereidende werk dat u verzet heeft,' praatte ze verder, 'bent u er nog steeds niet in geslaagd de ware te vinden?'

'Nee. Ik heb niet veel geluk. En nu bent ú ook al weer getrouwd,' besloot hij galant.

Hij lachte, maar slaagde er niet geheel in daarmee zijn ergernis te overstemmen. Ergernis over al dat banale gedoe dat achter hem lag, en dat tot niets goeds geleid had.

'Ik wens u veel succes,' zei Regine zo waardig mogelijk. Ze keek hem na toen hij verder liep, met gemengde gevoelens.

... en nu bent ú ook al weer getrouwd... had die man gezegd, met echte of goedgefingeerde teleurstelling. Had zij hem op dát moment haar onthulling moeten doen: u vergist u, meneer, mijn man is al meer dan twee jaar dood. Soms moet ik naar zijn foto's kijken om me te binnen te brengen hoe hij er uitzag, en toch hield ik veel van hem. Anders was ik zijn ring niet blijven dragen, als een lieve herinnering aan die paar chaotische, al te korte jaren die we samen mochten hebben.

Ze had niets van dat alles gezegd. Ze had gezwegen, dwars tegen het verlangen van haar opstandig bloed in.

Want die jongen begon haar steeds beter te bevallen, en ze voelde dat ze hem had kunnen hebben, althans voor een poos.

Maar ze wist zich toch te fijn gebouwd om zichzelf op een presenteerblaadje aan te bieden.

Langzaam trok ze haar turende blik af van de verdwijnende figuur in de verte en bukte zich naar haar kinderen.

Ze was vijfendertig jaar, Regine. Reyer Schuurman trouwens ook, maar ze wisten het niet van elkaar. Wat wisten ze wél?

De volgende morgen stond hij ineens bij haar toen zij in het losse zand met de onhandelbare strandkar worstelde, en bood haar de helpende hand.

Hij was even snel weer verdwenen als hij was opgedoken, maar dat gebaar van pretentieloze hulpvaardigheid gaf kleur aan haar dag.

Het was overigens niet bij die ene keer gebleven: hij hield haar in de gaten, dat leed geen twijfel.

Ze liet nooit na hem voor zijn diensten te bedanken, maar hij bagatelliseerde ze even dikwijls: het zou wat moois wezen, als hij zo'n klein mevrouwtje alleen liet omtobben!

Na een paar dagen stond hij zomaar midden op de dag vóór hen en deed Regine het aanbod een halfuurtje op de kinderen te letten, zodat zij eens lekker zorgeloos een poosje zou kunnen zwemmen.

Hij zag het verlangen naar zo'n brokje langontbeerde vrijheid in haar ogen oplichten.

‘Kan dat?’ vroeg ze verrast. ‘Waarom zou het níet kunnen?’

‘Maar als er iets gebeurt waar u bij moet zijn, als badman?’

‘Zelfs een badman heeft wel eens een vrije dag, mevrouw.’

‘En brengt hij zelfs die op het strand door?’ verbaasde zij zich, veel te bijdehand naar zijn smaak.

Hij kleurde als betrapt.

‘Als hem dat belieft – welzeker,’ antwoordde hij kort, ‘gaat u nu maar gauw.’

Toen zij druipend terugkwam bij het tentje, was hij zo druk in de weer met Renate en Lilian, dat hij haar niet eens zag aankomen.

Hij was bezig de kleintjes tot aan hun middeltjes in te graven, en zweette ervan, want al trappelend met hun beentjes maakten ze zijn werk voortdurend ongedaan.

Regine genoot: van de opgetogen snuitjes van haar joelende kinderen, van de ontwende gezelligheid die zo'n man meebracht, van de spieren die ze zag bewegen onder zijn donkerverbrande huid; zelfs van zijn zweten genoot zij. Het was een heerlijke, pri-

mitieve sensatie, dat zo te ondergaan, terwijl ze dampend onder de hete zonnestralen stond met haar tintelend lichaam, als onder een stortbad van vreugde.

Ze besepte ineens hoe wijs het geweest was, dat ze hem tot dusver verzwegen had een alleenstaande vrouw te zijn, want onbewust had ze hem daardoor de kans geboden, zijn belangeloze hartelijkheid te waarmerken.

Een man die zo aardig was voor een paar willekeurige kinderen, en voor een vrouw van wie hij redelijkerwijs niets te verwachten had, die moest een waardevol mens zijn, alle mislukte avontuurtjes ten spijt.

HOOFDSTUK 3

De volgende dag regende het, voor het eerst sinds twee weken. Het regende hard en langdurig. Het zag er niet naar uit dat ze naar het strand konden gaan.

De eerste morgenuren vond Regine genoeg afleiding in achterstallige bezigheden, maar toen de tijd verstreek en de somberte aanhield, voelde zij zich snel neerslachtig worden. Haar feestelijke stemming van de vorige dag leek plotseling overdreven en ongemotiveerd.

Wat was er helemaal gebeurd? Een aantrekkelijke man had haar een paar maal een dienst bewezen; meer niet.

Na verloop van tijd stopte ze de beide peuters, die haar innerlijke onrust aanvoelden en lastig werden, in hun bed voor een middagslaapje, vastbesloten zich door geen gehuil of geroep te laten verbidden. Ze móest nu even alleen zijn.

Lang stond ze voor het raam en keek de stille straat in, waarin zich steeds meer plassen vormden, die ze zag en toch niet zag, bezig als ze was om met haar op drift geraakte gevoelens in het reine te komen.

Ze dacht eraan dat ze nu vier achtereenvolgende avonden haar gebruikelijke loopje gemaakt had door de straatjes van het dorp, slenterend langs de snackbars en cafeetjes op het pleintje, zonder een glimp op te vangen van haar hulpvaardige badman, die ze voorheen toch zo dikwijls gesignaleerd had in gezelschap van zijn eendagsscharrels.

Meisjes waarvan ze nu wist dat ze als aspirant-echtgenote stuk voor stuk gewogen waren en te licht bevonden. Wat betekende het dat ze hem niet meer zag, behalve dan aan het strand? Betekende het eigenlijk wel iets? Was het puur toeval? Liep ze hem en zijn huidige vlam telkens mis, of máákte hij geen afspraakjes meer?

En wanneer dat het geval mocht zijn – had zij er dan iets mee te maken? Ze kon dat niet geloven: hij waande haar immers een getrouwde vrouw, en niets had erop gewezen dat het in zijn bedoeling lag haar tot een slippertje te verleiden.

Ze verwenste hartgrondig de weersverandering.

Nog één week, dan ging ze met Renate en Lilian terug naar Amsterdam. Als de regen aanhield, die week, zag ze hem waarschijnlijk nooit weer.

Hoe had zij de vorige dag kunnen menen dat ze er goed aan gedaan had, Ferry's dood zo lang voor hem te verzwijgen?

Alsof ze de garantie had gehad dat er nog tal van zonnige dagen en evenzovele ontmoetingen zouden volgen, waarin zij opening van zaken zou kunnen geven!

Een roekeloze, kortzichtige dwaas was ze geweest!

Nu had ze een man ontmoet die haar aantrok, die haar meer had opgewonden en dieper geraakt dan ze zichzelf tot dusver had willen bekennen, een man die leuk met haar kinderen omsprong, en haar nota bene met zoveel woorden gezegd had, een vrouw te zoeken. En zij had haar mond gehouden, uit een soort dwaze, misplaatste trots, die ze nu niet meer begreep, hem alle gelegenheid latend om geruisloos uit haar leven te verdwijnen. Haar leven, dat op de oude voet dreigde voort te gaan na deze vakantie, zo bloedarm en eentonig, dat de gedachte eraan haar opstandig maakte, en haar deed huilen van spijt en ergernis.

De uren sleepten zich voort, via een grauwe middag naar een vroeg invallende avond.

Regine las verhaaltjes voor, ze maakte boterhammetjes klaar en waste kleverige handjes. Voor de tweede maal die dag bracht ze de kinderen naar bed, ongeduldig ten opzichte van hun voortdurend vragen om aandacht, zichzelf inwendig honend om haar onmiskenbare verliefdheid.

Ze besefte dat haar nerveuze spanning en innerlijke onzekerheid haar als moeder beneden de maat hadden doen blijven, die dag.

Opnieuw stond ze voor het raam, alsof zij de regen op de een of andere manier zou kunnen bezweren.

Het duurde tot een uur of halftien; toen klaarde de lucht op,

een aanwakkerende wind deed het wolkendek breken, en er kwamen een paar sterren tevoorschijn. Om tien uur kon Regine het niet langer uithouden in het stille huis, waar de kleintjes verzonken lagen in hun eerste, grondeloze slaap.

Ze schoot haar regenmantel aan en trok behoedzaam de huisdeur achter zich toe.

Zij was de enige niet, die na de troosteloze regendag een luchtje dacht te scheppen: uit alle hoeken en gaten kwamen badgasten en dorpelingen opduiken, getweeën of in groepjes.

Muziek kwam uit de open deuren van de cafés, en bij de bekende trefpunten was het een drukte en gelach alsof de schade van uren er moest worden ingehaald.

Regine liep haar vertrouwde rondje, de handen gebald in de zakken van haar rode mantel, beurtelings zichzelf rechtvaardigend en verachtend om dit eenzaam, hunkerend voortgaan met oplettende ogen, op hoop tegen hoop.

Het was bij een grote kraam aan het eind van de dorpsstraat, dat ze de man die de hele dag niet uit haar gedachten was geweest, tenslotte zag staan.

Hij scheen in gesprek met een paar heel jonge meisjes, kinderen van een jaar of zestien.

Regine zag in één oogopslag dat ze hem verveelden, maar toch ergerde ze zich.

Toen hij haar opmerkte was er eerst een helle verrassing in zijn blik, toen, even onmiskenbaar, iets van wrevel.

Zij knikte hem toe in het voorbijgaan, doorlopend met het gevoel of ze een pop was met een mechaniekje erin.

Terwijl ze zich nog afvroeg hoe ze de wrevel in die blauwe ogen moest uitleggen, wendde Reyer Schuurman de twee tieners nadrukkelijk zijn rug toe en bracht haar tot staan met een duidelijk en niet te negeren: ‘Goedenavond, mevrouw Van Palland!’

Zijn stemgeluid deed de al te strak opgedraaide veer van het mechaniekje knappen, en Regine ervoer bevrijd dat ze weer kon ademen als een gewone, warme, levende vrouw. Ze keerde hem langzaam haar blozend gezicht toe: ‘O, dág,’ zei ze met volkomen ongekunstelde verlegenheid. ‘Is het niet vreemd dat ik nog steeds uw naam niet ken?’

Hij fronste verbaasd: ‘Wérkelijk niet? Ik heet Reyer. Reyer Schuurman.’

‘En ik heet Regine,’ stelde zij daar tegenover.

‘Hé! En uw dochtertje heet Renate....Dat lijkt wel wat op elkaar.’

‘Dat klopt. Renate is in dit geval een samentrekking van Regina en Nathalie,’ legde zij uit.

Ze haalde diep adem.

De bakwalm maakte haar een beetje misselijk en ze was zich er hinderlijk van bewust, dat een oppervlakkig praatje als dit, gemaakt te midden van samengedrongen jongelui voor een patatkraam, zich er allerm minst toe leende enige belemmering tussen hen beiden uit de weg te ruimen.

Ze voelde nu weer zuiver aan waarom zij tijdens de voorbije dagen haar beslissende onthulling niet gedaan had.

Kon zij op dit moment die populaire zeeman aan zijn mouw trekken met de woorden: Hé zeg, luister es, jij denkt wel dat ik getrouwd ben, maar dat was in een vórig leven?

Dan zou ze net zo goed kunnen zeggen: Tast toe; ik sta tot je beschikking.

Er waren nu eenmaal dingen die je niet deed.

‘Regina. Betekent dat niet koningin?’ informeerde Reyer, dwars door haar paniekerig denken heen. ‘Mag ik u misschien iets aanbieden, majesteit?’

Hij maakte een weids gebaar naar de lijst van hartige hapjes die warm werden aanbevolen.

Regine schudde haar hoofd.

‘Ik heb al meer dan genoeg frituurvet geroken, vanavond,’ zei ze eerlijk. ‘Ik ga weer eens verder.’

Alsof dit het magische woord was waarop de beide tieners hadden gewacht, zo prompt namen ze de jongeman weer in beslag. Met zijn tweeën hingen ze aan zijn arm: ‘Je zou ons trakteren, Reyer Schuurman, waar blijf je nu met je patat?’

Regine hoorde het hoge lachen van het ene meisje boven alle rumoer uit, terwijl zij haar wandeling hervatte.

Achter haar rug greep Reyer een handvol kleingeld uit zijn zak.

‘Hier, koop zelf maar wat, kinderen,’ maakte hij zich van hen af, ‘saluut.’

Binnen een minuut had hij Regine ingehaald.

‘Ik loop zover met u mee, als uw reputatie dat tenminste ge-
doogt,’ verklaarde hij, kort en stekelig.

Zij stond op scherp, na wat ze zojuist had gezien en gehoord.

‘Ik wil niemand van uw aangenaam gezelschap beroven, me-
neer Schuurman,’ merkte ze op, al even stekelig.

‘Ach, hou toch op, wat kunnen mij die opdringerige grieten
schelen?’ deed hij grof.

Regine wist nu waarom zijn ogen zo wrevelig waren geworden,
zo-even. Omdat hij juist weer in contact was met een paar van die
opzichtige kinderen, toen zij kwam aanlopen. Hij moest het zich
hebben aangetrokken wat zij die keer op het strand over zijn snel-
wisselende affecties had gezegd.

‘U hebt het volste recht om u te amuseren met wie u wilt,’ stel-
de ze vast.

Het had redelijk moeten klinken, maar dat deed het niet. Ze
hoorde zelf dat het klonk of ze het tegendeel bedoelde.

We kibbelen als jaloerse gelieven, dacht ze verbaasd, en onder-
tussen blijven we maar u zeggen, en meneer en mevrouw, alleen
omdat we die vormelijkheid nodig hebben als een laatste wanke-
le dekking om achter weg te schuilen.

‘Ik amuseerde me niet in het minst,’ weerlegde Reyer Schuur-
man nors.

Toen viel er een langdurige stilte, waarin ze naast elkaar voort-
gingen tot aan het punt waarop de zee binnen hun gezichtsveld
kwam. Op die plek stonden ze stil, als bij onderlinge afspraak.

De lucht was meer en meer opengewaaid, en een smalle maan
strooide lichtconfetti her en der op het donkere water.

Reyer was de eerste die weer sprak.

‘Het is vrijdagavond,’ heropende hij het gesprek.

‘Ja.’

Zij wist niets anders te zeggen; het scheen dat al haar esprit
haar ontvallen was.

‘Interesseert het u wat ik deze hele week gedacht heb?’

‘Ja,’ bekende zij, met beschaamde openhartigheid.

‘Vrijdagavond begint het weekend,’ dacht ik. ‘Dan komt die kerel van haar over – hij moet wel gek zijn als hij het níet doet. Was dat logisch geredeneerd?’

‘Ja,’ zei Regine voor de derde maal.

Het was weinig meer dan fluisteren, want haar keel zat dicht.

Maar van binnen voelde ze zich reeds warm en stralend openbloeien vanuit de stellige zekerheid dat haar de kans zou worden geboden om te gaan bouwen aan een nieuw geluk. Dank u wel, God, dacht ze nederig, o, dank u wel.

‘Nu is het vrijdagavond,’ vervolgde naast haar onverbiddelijk de stem van Reyer Schuurman, ‘maar nóg loopt u moederziel alleen bij de weg.’

Regine slikte haar ontroering weg.

‘Hij is verongelukt,’ zei ze snel, verdere vragen voorkomend. ‘Mijn man is verongelukt, Reyer, meer dan twee jaar geleden al. Lia was nog maar net geboren.’

Hij wist zich geen houding te geven, toen de deur waartegen hij zonder noemenswaardige hoop op succes de eerste machteloze trap gegeven had, aan de andere kant onmiddellijk gastvrij werd opgedaan.

Reyer, had ze gezegd, met volstrekt nieuwe vertrouwelijkheid.

En haar man was dood. Niet werkzaam in het buitenland; zoals hij in dat laatste wonderlijke halfuurtje heimelijk had overwogen; niet gevangengezet, niet in een inrichting opgenomen, niet spoorloos wegens kwaadwillige verlating.

Ze had geen man meer. Ze was vrij.

‘Sorry,’ zei hij tenslotte, een beetje verbijsterd, ‘ik moet dit eerst even verwerken.’

‘Ik begrijp het. Laten we teruggaan; ik moet weer naar de kinderen.’

Natuurlijk, de kinderen. Die zouden er altijd zijn, en hun rechten eisen.

Zonder woorden liepen ze terug naar het centrum van het dorp.

Daar sloeg Regine een zijstraat in; ze scheen het vanzelfsprekend te vinden dat hij haar vergezelde.

Hij wist niet waar zij tijdens haar vakantie verblijf hield. Mis-

schien wel vlakbij. Die overweging maakte zijn tong los.

‘Waarom kon je me dat niet meteen vertellen, Regine, dat je weduwe bent?’

Zij schokschouderde: ‘De gelegenheid deed zich eenvoudig niet voor.’

‘Dat is niet waar, en dat weet je.’

‘Nou ja. Die eerste keer misschien. Maar toen was ik bepaald nog niet genegen je aardig te vinden.’

Ze lachte even naar hem op, en hij vergaapte zich aan de kuiltes in haar wangen.

‘Later dan wel?’ vorste hij gretig.

‘Ja, later wel. Maar toen kon ik het niet meer ter sprake brengen, echt niet. Ik heb het overwogen, dat zeg ik je eerlijk, maar de opzettelijkheid ervan stuitte me tegen de borst. Het zou de schijn hebben gewekt dat ik mijzelf voor een zacht prijsje in de uitverkoop deed. En van dat soort ben ik niet, Reyer Schuurman, dat moet je goed begrijpen.’

‘Wat ik begrijp is dit, dat je van een heel dapper soort moet zijn, om jezelf zo hoog te houden. Een soort waar ik mijn petje voor afneem. Want je moet afschuwelijk alleen geweest zijn tijdens die twee eindeloze jaren, waarin je geen kant op kon vanwege die beide baby’s.’

‘Ja,’ gaf ze redelijk toe, ‘ik leefde maar voor een kwart. Hóógstens.’

Ze stond stil voor de deur van een klein, vrijstaand huis aan het eind van de zijstraat.

Hij legde zijn hand op haar arm; het was de eerste maal dat hij haar aanraakte.

‘Regine,’ zei hij moeilijk, ‘je weet waar je met mij aan toe bent: ik heb een rommeltje van mijn leven gemaakt, deze zomer. Dat had jij ook kunnen doen. Ik ben blij dat je het niet gedaan hebt. Ben je bereid de kennismaking voort te zetten, zodat ik me ook eens een keer van een minder beroerde kant kan laten kennen?’

Regine knikte.

‘Dat héb je al gedaan,’ corrigeerde ze. ‘Ik zal je mijn adres in Amsterdam geven. Vandaag over een week moeten wij al weer terug.’

‘Ik ga in september weer varen. Maar ik zal je schrijven, Regine. En jullie ook komen opzoeken daarginds, als ik in het land ben.’

Ze kwam hem verder tegemoet dan hij onder de gegeven omstandigheden had durven verwachten.

‘Daar hoef je niet per se mee te wachten tot we weer in Amsterdam zijn,’ zei ze plagend. ‘Kom maar binnen, dan gaan we koffie zetten.’

Als 25-jarige weduwe met twee dochtertjes ontmoet Regine van Palland tijdens haar vakantie aan zee de even oude Reyer Schuurman. Na een wat stroef begin trouwen ze en krijgen ze samen nog een zoon. Na dertien gelukkige jaren sterft Regine aan kanker en blijft Reyer achter met hun kinderen. Als hij in contact komt met een jeugdvriendin van Regine, Nanny van Lieshout, moet hij zich weer openstellen voor het geluk en de liefde in zijn leven.

Jos van Manen Pieters (1930-2015) verwierf grote bekendheid met haar Tuinfluiter trilogie. In totaal werden er vier miljoen boeken van haar verkocht. *Soms krijgt geluk een nieuw gezicht* is een gevoelig, vlot leesbaar verhaal over verdriet en eenzaamheid.

Z&K

ISBN 9789401906203 NUR 344

9 789401 906203 >

www.zomerenkeuning.nl